

Aan de leden der Gereformeerde Kerk van Ede.

Geliefde Broeders en Zusters in onzen Heere Jezus Christus,

Zooals U bekend is, beschikt de Kerkeraad in den laatsten tijd niet meer over een kerkblad of eenig ander orgaan, waardoor hij de Gemeente regelmatig op de hoogte kan brengen met allerlei feiten en gebeurtenissen, die voor het plaatselijk kerkelijk leven van belang zijn.

Waar het zich niet laat aanzien, dat hierin reeds binnenkort verandering zal komen, richt de Kerkeraad zich door middel van dit herderlijk schrijven tot de Gemeente. Hij wil U wijzen op een aangelegenheid, die voor het kerkelijk leven in het algemeen en voor het geestelijk leven van ieder gezin en persoon in het bijzonder, van het hoogste gewicht is, n.l. het kerkbezoek.

Ofschoon onze kerkgebouwen des Zondagsmorgens over het algemeen goed bezet zijn, en vele gezinnen ook getrouw zijn in hun kerkgang bij de namiddagdiensten, is de Kerkeraad toch allerm minst gerust over het beeld, dat de Gemeente in haar geheel in dezen vertoont. En dit niet alleen ten aanzien van de avond-, maar ook van de morgengodsdienst-oefening.

Om zich een zuivere voorstelling van den toestand te vormen, nam de Kerkeraad het besluit, op 4 achtereenvolgende Zondagen de kerkgangers te tellen. Deze telling geschiedde in den nazomer van 1941. De gegevens, die hierbij werden verkregen, zijn vervolgens door een commissie uit den Kerkeraad in een rapport verwerkt.

In het door genoemde commissie ingestelde onderzoek werd van elk gezin nagegaan, hoeveel leden hiervan 's morgens en hoeveel 's avonds ter kerk kunnen komen.

Enkele richtlijnen werden vastgesteld om tot een zoo zuiver mogelijk resultaat te geraken.

Als uitgangspunt werd genomen:

- 1o. Dat kinderen beneden 6 jaar nog niet ter kerk gaan.
- 2o. Dat kinderen tusschen 6 en 12 jaar éénmaal per Zondag ter kerk gaan.
- 3o. Dat personen ouder dan 12 jaar tweemaal per Zondag ter kerk gaan.
- 4o. Dat in gezinnen, waar kinderen thuis blijven, ook een oudere thuis blijft.
- 5o. Dat bij de boeren, naar gelang van de grootte van hun bedrijf, één of twee volwassenen thuis blijven ter verzorging van dat bedrijf.
- 6o. Dat rekening gehouden moet worden met hen, die Zondagsdienst hebben te verrichten, of om gezondheidsredenen of ouderdom niet ter kerk kunnen komen.

70. Dat gerekend dient te worden met het aanwezig zijn van dienstpersoneel, waardoor de mogelijkheid van kerkgang bij de andere leden van het gezin gunstiger wordt.

De Kerkeraad is ervan overtuigd, dat al deze richtlijnen zeer ruim getrokken zijn. Zoo is o.a. het kerkgaan van kinderen in vele gevallen gunstiger dan als grondslag voor het onderzoek is aanvaard. Daarom kan worden aangenomen, dat de te noemen aantallen als een minimum dienen te worden beschouwd. In werkelijkheid kunnen ze hooger zijn.

Volgens deze berekening nu, waarbij de te Harskamp wonende gezinnen buiten beschouwing zijn gelaten, zouden er van de 1792 leden en doopleden, welke onze Gemeente telt, in elken morgendienst minstens 1259, en in elken avonddienst minstens 991 aanwezig moeten zijn.

De werkelijkheid was echter, dat op de genoemde Zondagen het aantal kerkgangers bedroeg:

	's morgens	's avonds
1e Zondag (regenachtig weer)	965	718
2e Zondag (prachtig weer)	1136	685
3e Zondag (prachtig weer)	1071	758
4e Zondag (goed weer)	1087	732

Hierbij dient nog in het oog gehouden te worden, dat onder de kerkgangers steeds, en dus ook op bovenstaande Zondagen, een belangrijk aantal personen is, die niet in ons kerkelijk register ingeschreven staan. Het beeld, dat onze eigen gemeenteleden in hun kerkgang vertoonen, wordt daardoor nog te ongunstiger.

Uit bovenstaande cijfers spreekt een geestelijke gesteldheid, die niet anders dan ontstellend genoemd moet worden.

Hieruit toch blijkt, dat er Zondag aan Zondag honderden leden van onze Gemeente, ouderen zoowel als jongeren, zijn die de samenkomsten der Gemeente verzuimen, die hun roeping ten opzichte van den dag des Heeren en den dienst des Woords niet verstaan, en daarin ontrouw bevonden worden.

De Kerkeraad zou zich niet vrij achten tegenover Zijn Lastgever, onzen God en Koning, indien hij de Gemeente niet met allen ernst op dit euvel wees, en haar opriep tot grootere trouw en ijver in den dienst des Heeren.

Met klem willen wij de Gemeente erop wijzen, dat wij in onzen kerkgang niet met een instelling van menschen te doen hebben, maar met een gebod Gods, dat wij uit dankbaarheid behoorden te gehoorzamen.

De Heidelbergse Catechismus, ons aller geloofsbelijdenis, noemt met nadruk het punt, waaraan elke goede Sabbatsviering gebonden is: „dat ik, inzonderheid op den Sabbat, dat is op den rustdag, tot de Gemeente Gods **naarstig** kome, om Gods Woord te hooren, de Sacramenten te gebruiken, God den Heere openlijk aan te roepen en den armen christelijke handreiking te doen.”

Broeders en Zusters, met dit „naarstig komen tot de Gemeente Gods” is het onder ons niet in orde. Wat den morgendienst betreft niet, en wat den namiddagdienst betreft, nog veel minder!

Wij mogen ons niet laten geruststellen door de gedachte, dat onze kerkgebouwen 's morgens zoo goed bezet zijn. Zelfs dan ontbreken er steeds zeker 150 leden onzer Kerk. Vaak nog belangrijk méér. Zij **moesten** er zijn, zij **konden** er zijn, maar zij **zijn** er niet! En in den avonddienst is het — zooals trouwens ieder weten kan — nog veel erger gesteld!

Er zijn tal van jongeren en ouderen in onze Gemeente, die er een gewoonte van maken, stelselmatig éénmaal per Zondag ter kerk te gaan. Anderen zijn er, die in het geheel geen regelmaat in hun kerkgang kennen. Hoe vaak komt het niet voor, dat men — om van erger dingen maar niet te spreken — in plaats van met de Gemeente saam te komen, gaat wandelen, familie of kennissen op bezoek ontvangt, of daarheen op bezoek gaat.

We kunnen hiervoor wel uitvluchten zoeken, maar deze heffen onze schuld voor God niet op.

De eenige slotsom, waartoe wij moeten komen, is, dat er in onze Gemeente, helaas, velen zijn, die ongeregeld wandelen. En hun getal schijnt veeleer te groeien dan af te nemen.

Het kan wel niet anders, of hiervan moet een ongunstige invloed uitgaan op heel het kerkelijk leven. Wij verzwakken hierdoor den band van de gemeenschap der heiligen. Wij vormen tesamen één Lichaam. Wanneer één lid lijdt, lijden alle leden. En wanneer één lid in zijn trouw verslapt, wordt het gevaar van verslapping ook bij de andere leden te grooter.

Strekt het tot elkanders opbouw, wanneer het eene gemeentelid bij zijn gaan naar de kerk het andere lid een tegenovergestelden weg ziet inslaan?

Dient het tot elkanders bevestiging in het geloof, wanneer men, na 's morgens den dood des Heeren te hebben verkondigd aan Zijn Tafel, 's avonds geen behoefte meer toont om gemeenschappelijk den Heere te danken, en uit Zijn Woord te hooren, hoe Hij wil, dat wij als deelgenooten aan Zijn Verbond wandelen zullen?

Over deze slordigheid en ontrouw in het bijwonen van den dienst des Woords moet de Kerkeraad zich te dieper bedroeven bij het aanschouwen van de ontzettingen, die de Heere over de wereld brengt, waarvan ook wij de benauwing dag aan dag ervaren.

Hoe moest in dezen tijd, waarin alles rondom ons wankelt, de Kerk van onzen Heere Jezus Christus meer dan ooit zich vastklemmen aan het onwankelbare Woord van haar God en Zaligmaker!

Een Kerk, die in zulk een tijd geen blijk geeft van honger naar het Woord des Heeren, veroordeelt zichzelf. Bovendien is het onmogelijk, dat zij haar taak voor het menschenleven met zegen zal kunnen vervullen.

Daarom, houdt wat Gij hebt, opdat niemand Uw kroon neme!

Immers, waar wil de Heere Zijn Kerk van heden meer bekwamen tot de vervulling van haar roeping, zoowel naar binnen als naar buiten, dan juist in de ontmoeting van Hem met Zijn volk? Waar worden wij méér tot verootmoediging geroepen, en toch ook méér bemoedigd dan juist in den dienst des Woords?

En ofschoon de Kerkeraad zich zeer wel bewust is, dat het bijwonen van de samenkomsten der Gemeente alléén, nog geen leven bij het Woord waarborgt, zoo roept hij toch met heiligen aandrang U allen op, om in het getrouw bezoeken van den dienst des Woords alle eigenwilligheid te laten varen, en den weg der gehoorzaamheid te bewandelen.

Alleen zóó doet de Heere Zijn Kerk in kracht opwaken, en geeft Hij haar Zijn zegen.

Onze God vergezelle den oproep, in dezen brief vervat, met de genade van Zijn Heiligen Geest!

„Laat ons dan op elkander acht nemen, tot opscherping der liefde en der goede werken!

En laat ons onze onderlinge bijeenkomst niet nalaten, gelijk sommigen de gewoonte hebben, maar elkander vermanen!

En dat zoo veel te meer, als gij ziet, dat de dag (de groote dag van onzen Heere Jezus Christus) nadert!” (Hebr. 10 : 24, 25.)

DE KERKERAAD.

Ede, 16 Juni 1942.